

Sygn. akt VI Ka 147/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Piotr Żywicki
Sędziowie:	SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak (spr.) SSO Irena Śmietana
Protokolant	sekr. sądowy Aneta Zembrzaska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Mirosławy Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2015r.,

sprawy T. C. (1)

oskarżonego z art.12 a ust.1 ustawy z dnia 2.03.2001r.o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt II K 579/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. I w ten sposób, że przyjmuje jako czas popełnienia czynu okres od 20 czerwca 2013r. do 18 czerwca 2014r. i obniża wymierzoną karę do 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. K. 516,60 zł brutto za obronę udzieloną z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt **VI Ka 147/15**

UZASADNIENIE

T. C. (1) został oskarżony o to, że w okresie od stycznia 2009r. do dnia 18 czerwca 2014r., w E., przy ulicy (...), bez wymaganego zezwolenia, wyrabiał alkohol etylowy poprzez rozrabianie spirytusu z wodą i przelewanie go do butelek

o pojemności 0,5 litra w ilości nie mniejszej niż 1 litr, tj. o przestępstwo z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 02 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 26.02.2015r., w sprawie II K 579/14:

I. uznano oskarżonego T. C. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu oskarżeniem, tj. przestępstwa kwalifikowanego z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 02 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i za to na podstawie art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 02 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych skazano go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1, 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono tytułem próby na okres 2 lat,

III. na podstawie art. 14a ustawy z dnia 02 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci butelek z bezbarwną cieczą, opisanych w poz. od 1. do 2. wykazu dowodów rzeczowych nr (...), przechowywanych w magazynie dowodów rzeczowych.

Ponadto rozstrzygnięto o zasądzeniu na rzecz obrońcy oskarżonego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu i zwolniono oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca T. C., który zaskarżył wyrok dot. w/w oskarżonego w całości i zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn, gdy w rzeczywistości miało miejsce nabycie wyrobu alkoholowego przez świadków A. F. (1) i R. W. (1) w budynku w którym zamieszkuje oskarżony ww ilości alkoholu od innej osoby niż oskarżony,
- 2) obrazę przepisów postępowania w szczególności art. 2§2, 4, 5§2, 8§2 kpk w następstwie których doszło do wydania tej treści wyroku zamiast wyroku uniewinniającego oskarżonego od postawionego mu zarzutu.

Stawiając te zarzuty skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego,
- alternatywnie, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesienie apelacji przez obrońcę oskarżonego, na korzyść tego oskarżonego, musiało doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku, przy czym niezasadny był postulat skarżącego by zmienić zaskarżone orzeczenie poprzez uniewinnienie oskarżonego czy o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpoznania.

Na wstępie należy podkreślić, że autor apelacji przede wszystkim kwestionował prawidłowość ustaleń faktycznych, poczynionych przez sąd I instancji, w oparciu o dowody obciążające, wskazując na potrzebę pierwszoplanowego uwzględnienia wyjaśnień oskarżonego. Należy tu zaznaczyć, że dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, lub też dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego. W ocenie autora środka zaskarżenia, to sąd I instancji błędnie dał prymat zeznaniom policjantów oraz osób zatrzymanych z alkoholem, gdy tymczasem wymowa tych dowodów nie przemawiała za ustaleniem, że rozrobiony spirytus został zakupiony u oskarżonego. Skarżący przede wszystkim podkreślił, że w wyniku czynności przeszukania nie znaleziono w mieszkaniu oskarżonego przedmiotów służących do popełnienia przestępstwa, zaś nabywcy rozrobionego spirytusu zostali zatrzymani w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego. A to- zdaniem autora apelacji- może również dobrze

wskazywać na to, że rozrobiony spirytus został zakupiony nie u oskarżonego, ale u innego mieszkańca tego budynku, ponadto z faktu sprzedaży nie wynika, że sprzedający jest wytwórcą owego alkoholu.

Nie można jednak nie zauważyć, że osoby zatrzymane z rozrobionym spirytusem wychodziły z klatki budynku w którym zamieszkuje oskarżony, a nadto opisały osobę od której nabyły rozrobiony spirytus. Co prawda nie znały danych sprzedawcy, tylko jego pseudonim, ale precyzyjnie opisali znaki szczególne wyglądu tego sprzedawcy, które są tożsame ze śladami poparzeń na szyi i twarzy oskarżonego. Ponadto A. F. (1) na rozprawie zeznał, że rozrobiony spirytus kupił od oskarżonego. Te ostatnie okoliczności wskazują zaś, że nie ma wątpliwości, iż A. F. (1) i R. W. (1) rozrobiony spirytus kupowali od oskarżonego. W dowody te wpisuje się też okoliczność wynikająca z zeznań policjantów, którzy obserwowali miejsce zamieszkania oskarżonego pod kątem weryfikacji dochodzących informacji o tym, że w mieszkaniu oskarżonego dochodzi do wyrobienia, sprzedaży alkoholu etylowego z nieznanego źródła. Skoro więc policjanci uzyskali wcześniej informację o wyrobieniu i sprzedaży alkoholu przez oskarżonego, a następnie przez dwa dni zatrzymali osoby z takim alkoholem, które przyznały, iż kupiły rozrobiony spirytus od oskarżonego, to wymowa tych dowodów, we wzajemnym ich powiązaniu, prowadzi do logicznego wniosku o sprawstwie oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 12a ust. 1 ustawy z 02.03.2001r. Dokonane więc w tym zakresie ustalenia faktyczne, co do samego przyjęcia, iż T. C. wyrabiał alkohol poprzez rozrabianie spirytusu, że czynił to bez wymaganego zezwolenia, a nadto w związku z zatrzymaniem dwukrotnie ilości po 0,5 l takiego alkoholu, że dotyczyło to ilości nie mniejszej niż 1 litr, którą następnie sprzedał A. F. i R. W., nie budzą zastrzeżeń i nie dają podstaw do uwzględnienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Wymowa powyższych dowodów nie pozwala też na uwzględnienie zarzutu obrazy art. 5 kpk. Autor apelacji uważa, że sąd I instancji, uwzględniając uprzednie skazanie T. C. za przestępstwa z art. z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 02 marca 2001r. o wyrobieniu alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych, to bezzasadnie przyjął iż „jeżeli oskarżony popełnił w przeszłości czyny podobne, to i obecnie można założyć bez udowodnienia, że dopuścił się takiego czynu”. Twierdzenie takie opiera się jednak tylko na wyjaśnieniach oskarżonego, zeznaniach osób z nim zamieszkujących i negatywnym wyniku przeszukania jego miejsca zamieszkania. Sięgając jednak do rozważań sądu I instancji, to należy stwierdzić, że sąd ten dostrzegł te dowody i poddał je właściwej ocenie. Nie mógł przy tym zaś zignorować tego, że po zaplanowanej obserwacji miejsca zamieszkania oskarżonego, przeprowadzonej po uzyskaniu sygnałów o wyrobieniu i sprzedaży przez oskarżonego rozrobionego spirytusu, to doszło do zatrzymania w dniach 17 i 18 czerwca 2014r. dwóch osób z takim spirytusem zakupionym u oskarżonego. Należy tu skarżącemu przypomnieć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego od dawna już ugruntowany jest jednorodny pogląd, iż nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk, podnosząc wątpliwości strony co treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny bowiem, czy nie została naruszona zasada *in dubio pro reo*, nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości, które zgłasza strona, a jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i czy wobec braku możliwości ich usunięcia, rozstrzygnął je na niekorzyść danego oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku zatem, gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, czy też na przykład dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego lub zeznaniom świadków, nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 kpk, lub też ewentualnie przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen / *vide* wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.05.1999r, IV KKN 714/98, Prok. i Pr. 2000/4/8, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.10.2002, V KKN 251/01, Prok. i Pr. 2003/11/5, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13.05.2002r, V KKN 90/01, LEX nr 53913, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25.06.2003r, IV KK, LEX nr 80290 i inne /. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w wyniku poprawnie dokonanej swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – a nie tylko dowodów eksponowanych przez obrońcę oskarżonego- poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wykazał w niewątpliwy sposób winę T. C.. Ponadto do wysunięcia twierdzenia o naruszeniu zasady z art.5 kpk dalece niewystarczające jest to, że przyjęte przez Sąd Rejonowy założenia dowodowe nie odpowiadają preferencjom skarżącego, gdy skarżący na poparcie zarzutów podniesionych w apelacji, w tym zarzutu obrazy art.5 kpk, odwołuje się tylko do wyjaśnień oskarżonego i relacji osób z nim

zamieszkujących, tak naprawdę ignorując cały pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie. Stąd nie było podstaw do uwzględnienia zarzutu obrazy art. 5 kpk.

Skarżący powołał się też na naruszenie szeregu innych przepisów procesowych (2 §2 kpk, 4 kpk i 8§2kpk), przy czym z pisemnego uzasadnienia apelacji wynika, że jej autor zarzut ten wiąże z nieuprawnionym przypisaniem oskarżonemu, iż czyn przez niego popełniony trwał od stycznia 2009r. do 18 czerwca 2014r. obrońca oskarżonego zwrócił bowiem uwagę, że do zatrzymania nabywców rozrobionego spirytusu doszło w dniach 17 i 18 czerwca 2014r., nadto T. C. był już skazany za tożsame przestępstwa, które dot. okresów do 19 czerwca 2013r. W tym zakresie argumentacja przedstawiona przez skarżącego zasługuje na jej uwzględnienie, przy czym tylko w części. W aktach sprawy znajdują się zeznania A. F. (1), który przyznał, że rozrobiony spirytus kupował od oskarżonego nie tylko w dniu zatrzymania z 17 czerwca 2014r., ale że czynił to od stycznia 2009r. i tym samym istniał dowód by okres czynu wykraczał poza dni 17 i 18 czerwca 2014r. w których nastąpiło zatrzymanie nabywców rozrobionego spirytusu. Jednak uprzednie skazanie T. C. za takie same przestępstwa, które dot. okresów do 19 czerwca 2013r. musiało spowodować zmianę okresu czynu przypisanego mu w rozpoznawanej sprawie poprzez przyjęcie jako czasu popełnienia tego czynu okresu od 20 czerwca 2013r. do 18 czerwca 2014r. Skrócony okres przypisanego oskarżonemu przestępstwa przemawiał też za obniżeniem wymierzonej kary, skoro doszło do wyeliminowania prawie 4,5 roku z przestępczej działalności przypisanej T. C. w zaskarżonym wyroku. O ile jednak powyższe względy przemawiały za zmianą czasu czynu i obniżeniem kary do 2 miesięcy pozbawienia wolności, to nie było, w związku z wcześniejszymi skazaniami oskarżonego za czyny „zakończone” 19 czerwca 2013r., podstaw do „pełnego” umorzenia postępowania czy też uniewinnienia oskarżonego. Z pewnością bowiem porównanie dat przestępstw przypisanych oskarżonemu w poprzednich wyrokach i tej w wyroku zaskarżonym i rozpoznawanym w niniejszym postępowaniu nie pozwala stwierdzić, że doszłoby po dwukrotnego ukarania za dokładnie to samo, popełnione w tym samym czasie, przestępstwo.

Z ww względów, w oparciu o treść art. 437 kpk, należało zmienić zaskarżony wyrok w pkt. I i przyjąć, że czas popełnienia czynu to okres od 20 czerwca 2013r. do 18 czerwca 2014r. i obniżyć wymierzoną karę do 2 miesięcy pozbawienia wolności, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok – jako trafny i słuszny- utrzymać w mocy.

Ponadto należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy koszty za obronę udzieloną z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. A z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego i brak majątku, to zwolnić oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.